

There are no translations available.

OPINIÓ

Era una qüestió de temps i per fi el crit de denúncia d'una treballadora per l'ús caníbal que del seu cos ha fet una empresa ha tingut ressò a la premsa.

L'escenari va ser l'última edició del torneig de tennis masculí comte de **Godó**, tan ple de glamur i elitisme ell, no tant, però, si ets hostessa d'una de les marques que el patrocinaven. Joves i agraciades, abillades amb minifaldilles prisades, havien de lluir la marca de l'empresa, més que en la prima samarreta de màniga curta, en el cos.

Una de les hostesses [ha gosat denunciar](#) que, a pesar de les seves protestes i del taro que feia (ja ho té l'abril, això), l'empresa els va prohibir abrigar-se mínimament. Un atemptat contra la seva salut i dignitat. Dones vistes només com un cos convertit en simple cosa: cosificat, crucificat. Fer passar fred despietadament i a consciència no és pas la pitjor agressió que pot patir una dona, però ensenya la mentalitat, els mecanismes i els camins de violències més abjectes. L'organització s'ha disculpat genèricament i amb la boca ben petita; la CUP demana que se sancioni els organitzadors del Godó per violència de gènere. Veurem en què queda tot

plegat.

Alegrem-nos perquè també aquest 2017, tant [la Volta a Catalunya](#) com la Challenge de Mallorca han abolit les figuratives hostesses (que no les dones) que feien petons als ídols una mica abans de ser ruixades amb cava, també ho ha fet la Volta al País Basc. D'altra banda, la Volta a la Comunitat Valenciana ha introduït hostessos, i tant elles com ells van amb roba còmoda i folgada. Totes aquestes iniciatives —beneïdes siguin—venen d'Austràlia i parteixen d'aquesta premissa de

Leo

n Bignell

, ministre d'esports d'Austràlia Meridional: «No té gaire sentit que el Govern pagui a les hostesses del podi al mateix temps que finança tractaments psicològics per ajudar les joves amb trastorns provocats per la seva imatge corporal. El que volem realment és inspirar les noies que venen a les curses de motor perquè es converteixin en pilots, mecàniques o enginyeres».

Potser estem a l'inici de l'erradicació de comportaments com els de **Lewis Hamilton** i companyia que

[disfruten enormement agredint](#)

a consciència les professionals del podi de torn amb raigs d'alcohol a pressió a la cara.

Potser, doncs, estem a l'inici de l'erradicació de comportaments com els de Lewis Hamilton i companyia que disfruten enormement agredint a consciència les professionals del podi de torn amb raigs d'alcohol a pressió a la cara. I encara més important, evitar que dones, com una de les violentades per Hamilton —a qui es va ordenar que s'estigués ben quieta al podi—, la llicenciada en Arts Visuals **Liu Siying**, força amoïnada pel que li podria passar a ella (no a ell, intuïa, i amb raó, que a ell no li passaria res) si s'esbombés l'atac, diguin que només va durar un o dos segons. Si algú t'ha ruixat amb cava o qualsevol altre líquid que no sigui aigua saps que l'enganxifosa mullena dura molt més de dos segons.

De tota manera, que en l'última edició de la cursa masculina de motos de Jerez, diverses hostesses hagin fet saber que [el que sí que és sexista](#) és l'intent de prohibir la seva presència atès que les deixa sense feina (per exemple, a la portaveu, l'estudiant de medicina

[Claudia Fernández](#)

, li serveix per pagar-se la carrera), planteja un dilema prou més enrevessat del que se suscita quan els i les treballadores d'una assassina central nuclear, d'una molt contaminant mina de carbó, d'una letal fàbrica d'armes, bombes o mines, no volen que es tanqui la respectiva empresa perquè quedarien a l'atur.

D'una banda, malgrat la molt estesa política (especialment entre els homes) d'opinar i de decidir què han de fer les dones a cada moment i en cada cas, penso que tota adulta és prou gran i entenimentada per saber què es fa —que tenim criteri, vaja— i, a més, les prohibicions en aquest tipus d'afer habitualment no brinden cap alternativa, acostumen a venir d'instàncies que no tenen aquests problemes i solen ser contraproductes. De l'altra, si veiem fotos de com les obliguen o de com «accepten» vestir (la línia, qualsevol dona ho sap, sol ser molt fina), veurem que fa totalment irreal, fins i tot macabre, algun dels arguments a favor de no prohibir les hostesses: «No, pero debería permitirse que los hombres también pudiesen ejercer el mismo trabajo».

La regla de la inversió és sempre demolidora.

S'haurà de trobar un difícilíssim equilibri. Equilibri que és fàcil veure, però, que ha de passar perquè les hostesses, les dones, tinguin veu i vot respecte a com han d'anar vestides i calçades, a la inclusió de dones de diferent pes, alçària, proporcions i pinta, sobre quins són els límits de la feina, etc. En definitiva, un equilibri que les enforteixi.

A propòsit de la regla de la inversió. La professora **Brigitte Trogneux** va néixer el 1953, vint-i-quatre anys abans que el seu marit

Emmanuel Macron

(1977) a qui es critica per la diferència d'edat, fins al punt que això el fa sospitós d'alguna anomalia inconfessable. La model

Melania Knaus

va néixer el 1970, exactament vint-i-quatre anys després que el seu marit

Donald Trump

(1946) a qui hi ha qui aclama per aquesta molt mascle tria. L'ombra de

Berlusconi

, tan partidari de les hostesses, és rabassuda.

Del cos cosificat (o crucificat). Pilotes de tennis, motos i propaganda il.legal

Written by Eulàlia Lledó, doctora en filologia romànica
Tuesday, 16 May 2017 15:46
